

нало много време — „небето прие грозенъ видъ. Бури, гръмотевици и свѣткавици ме окржжиха отъ всѣка страна . . . Стадото заблѣя, грѣшниците зареваха; легиони херувими и серафими лѣтѣха около мене и съ своитѣ огнени мечове рѣжѣха облацитѣ, като прѣсно сирене; изъ мжката се показа нѣколко рогати личности и простираха къмъ мене своитѣ дълги и прѣдълги куки; а азъ — грѣшенъ Пандурски! — паднахъ на колѣни и съ съкрушено сърдце чакахъ своята участь“. Слѣдъ минута-двѣ, прѣдъ мжченикътъ сложила политѣ си блаженна Теодора. — Ти кой си? — попитала великата чудотворка. Защо си дошелъ тука младъ и зеленъ? — Узнала, че Пандурски не се изповѣдалъ прѣдъ българския нопъ, съ когото, между прочемъ, ималъ да дѣли земни грѣхове, блаженна Теодора всяла първото разочарование у грѣшния Пандурски. — Така ли, извикала тя: ти си билъ грѣшенъ човѣкъ. За тебе нѣма мѣсто нито въ рая, нито въ мжката. Ти ще сѣдишъ тука до онова време, дордѣ богъ повика на сждъ и попа . . . Послѣ тѣзи страшни думи, блаженна Теодора си прибрала политѣ и си отишла; а той — Пандурски, останалъ прѣдъ вратата на рая да пѣе пѣсенъта на Лазаря и да си оплаква днитѣ и годинитѣ.

— Ехъ, дѣдо попе, грѣхътъ да е на душата ти, дѣто не дойде да си видишъ съ мене смѣткитѣ! Но видѣ-щемъ ги и сега . . .

Когато захванало да притѣмнѣва, разправя второто писмо, — съ добавка, че и на небето „бивало“ день и нощъ —, нѣколко шестокрили ангели окржжили грѣшния Пандурски и го занесли въ една широка и тъмна стая, която имала голѣмо сходство съ стаята на ромънската полиция, позната добрѣ на Пандурски . . . „Ти трѣбва да посѣдишъ до утрѣ подъ затворъ“ — казали ангелитѣ и турили два куфара на желѣзнитѣ врата. „Ето ти и рай“ — рѣкълъ си Пандурски, и се постаралъ да изпцува всичкитѣ канцеларии, всичкитѣ